

Цветуши градове, дворци и храмове
 Препълнени със блесъка на суетата.
 О, нема кът неоросен с кръвта ни,
 Ни дело с клетвите ни не благословено.
 Не некой Бог навеки е наказвал нас
 И плодовете на трудът ни вечен граби,
 От хората е само нацето тегло.

Старият рудничар.

Ни жал, ни правда зарад нас. И Бог, когото
 В молитвите зовем, далече е — не види,
 Не чуе той.

Рудничарите.

Проклятие! Проклятие!

Прометей.

О, хора, мои братя сте по участва си,
 Защото хората сближава с боговете
 Страданието — то гори, твори, подтиква
 И неговия плам сърцата ни пречиства.
 Не ви ли то разпали светлата надежда,
 Не ви ли то гневът превърна в страшна сила,
 Която като буря над света да мине?
 Не Бог лишил ви е от правда. Що търпите?
 В самите вас е вашето спасене само.

(Слънцето огнено големо се показва в далечината).

О, слънце, извор на безсмъртие и сила,
 О, светлина, която сутрин на цветята
 Лазурните очи разтваряш, ти си в мене;
 О, пламък, що усещам в себе с остра болка,
 Ти не угасна нито във подземний мрак,
 Ни в камената и студена безответност,
 Която ме обсаждаше през вековете.
 Аз чувам да звучи незрима мене марфа.
 Бъди благословено ти, страдане вие,
 Ти си призиванието ми и от белеза
 Човешкият път по моите следи със кърви.